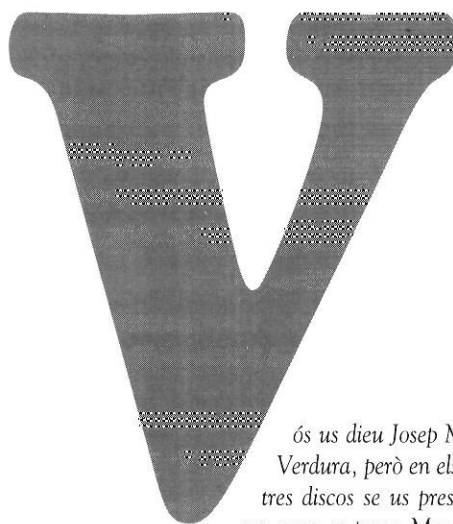

Mossèn Mariver, el Père Duval de Santa Maria de Camós

Text: Xevi Planas

Es diu Josep Maria Verdura. Però tothom el coneixia per mossèn Mariver o per pare Mariver. Armat amb una guitarra elèctrica que en aquella època va despertar més d'una sorpresa, va convertir-se als anys 60 en el Père Duval català, llançat a l'apostolat a través de la cançó. Aviat farà 40 anys que viu a la parròquia de Santa Maria de Camós, on ell mateix va instal·lar un artesanal estudi d'enregistrament que utilitzava per fer-hi els discos.

Fotos: Josep Maria Oliveras

ós us dieu Josep Maria Verdura, però en els vostres discos se us presentava com a pare Mariver. Com és que va adoptar aquest nom?

– «L'utilitzava com a pseudònim. Jo feia programes a Ràdio Girona, per iniciativa de Narcís-Jordi Aragó. En aquella època, els que feien programes a la ràdio es posaven pseudònims molt estranys. Com que em dic Josep Maria Verdura, van triar el nom de pare Mariver agafant el Mar de Maria i el Ver de Verdura: Mar i Ver van donar Mariver».

– La vostra primera col·laboració en una emissora va ser amb Ràdio Girona, però on va estar més anys presentant un programa va ser a Ràdio Popular de Figueres. Us hi va portar mossèn Manuel Pont i Bosch?

– «Sí. Després d'estar una bona temporada a Ràdio Girona, mossèn Manuel Pont i Bosch em va demanar que comencés a col·laborar a Ràdio Popular de Figueres, l'emissora que ell dirigia. Hi vaig estar, més o menys, del 1963 al 1983, uns 20 anys».

– Quina periodicitat tenia el vostre programa?

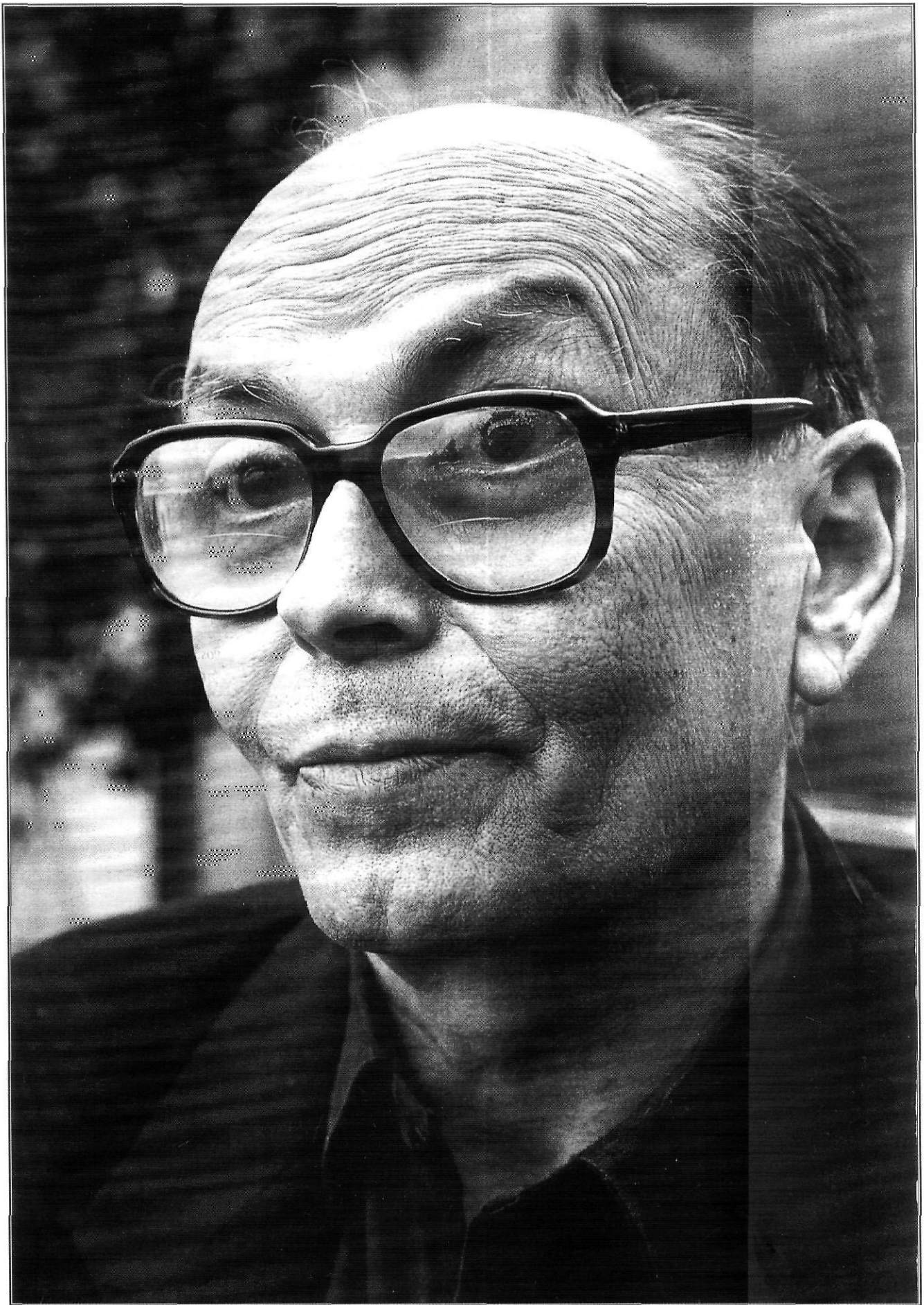
– «Setmanal. Cada setmana hi enviava una cinta per a un programa de mitja hora».

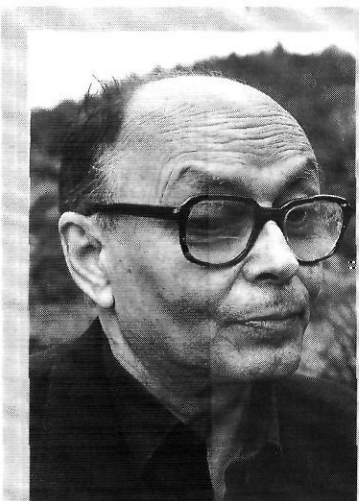
– En quins apartats l'estructuràveu?

– «Hi cantava una cançó, de la qual explicava prèviament la lletra, proposava una mena de miscel·lània en què tractava sobre temes científics i feia una explicació d'algun fragment de l'Evangeli».

– Fins a quin punt us va influir l'exemple del Père Duval en la vostra activitat de cantant?

– «Jo ja havia començat a interpretar cançons meves abans de tenir coneixe-

Josep Maria Verdura i Torrent va néixer a Calella (el Maresme) el 13 de desembre de 1923. Aviat farà 40 anys que es va fer càrrec de les parròquies de Sant Vicenç i Santa Maria de Camós, al Pla de l'Estany. Abans havia estat a Cassà de la Selva, a Sant Feliu de Girona, i a Banyoles.

Semblantment com ho feien a Catalunya altres religiosos, com ara sor Núria i el frare caputxí Ladislau d'Easo, als anys 60 escrivia cançons, les interpretava en públic i les enregistrava en disc, amb l'ànim de divertir, orientar i santificar –segons deien les contracobertes dels seus discos–, empès per l'exemple del Pèrre Duval francès, que predicava l'Evangeli amb les seves composicions.

El seu primer disc, cantat íntegrament en castellà, el va publicar el 1963 a l'editora Pax i contenia quatre peces:

Por tierras de Palestina, Esperando tu venida, Ven Jesúsito i Niña pequeña. El segon, l'únic interpretat en català, va sortir el 1969 i aplegava les cançons: *Oh sortós aquell...*, *Quan al terme arribem*, *Costa poc* i *Quan jo entri al cel.* El tercer i últim, que, com el segon, data del 1969 i va aparèixer al segell Sandiego, és en castellà i incloïa *Corazón*

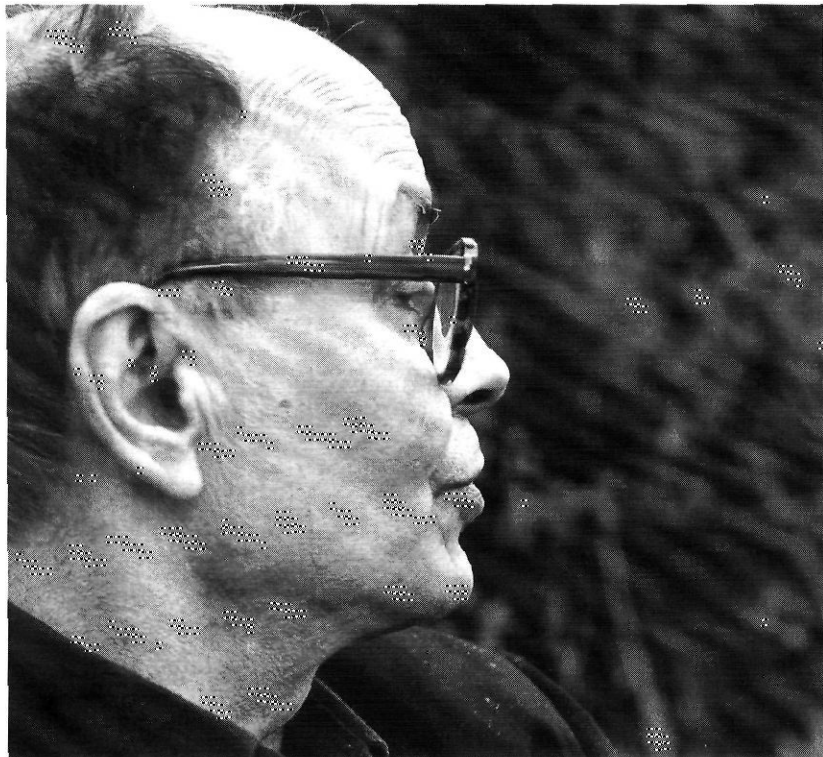
ment de l'existència del Pèrre Duval, però quan en vaig tenir referències em vaig sentir encara més estimulat a continuar treballant en la mateixa línia. Tot i que jo no entenia gaire el francès, el vaig anar a veure en una actuació a Barcelona i aquell recital em va impressionar. Ell m'inspirava en la meua pastoral i em va acabar de convertir a l'apostolat de la cançó, l'apostolat de la guitarra».

– *Actuàveu sovint?*

– «No gaire. Però havia anat a fer alguns concerts en locals parroquials de pobles petits, com ara a Vilademuls. Em dedicava més aviat a enregistrar el que anava component».

– *Ho feieu amb els vostres estris?*

– «Sí. Fa molts anys que tinc un estudi de dues pistes i tot m'ho he enregistrat en aquest estudi, que me'l vaig anar arreglant jo mateix de mica en mica. Cada setmana hi preparava un programa per enviar a la ràdio i és també aquí on he enregistrat la trentena de cassetts o matrius de les maquetes que m'he anat fent amb els anys de manera artesanal encarregant-me de tots els detalls: els dibuixos de la portada... Quan a algú li n'interessava alguna, li'n feia una còpia. Encara tinc una caixa amb cintes per acabar de passar-hi més cançons meves que no són en cap d'aquestes cassetts».

“

El Pèrre Duval em va convertir a l'apostolat de la guitarra»

”

– *Però també vau publicar discos que es van arribar a comercialitzar.*

– «Sí. En vaig fer tres. També són fets en aquest estudi. Sempre m'ho he fet tot jo sol. Cantava i hi posava els instruments, com en les cintes. Quan necessitava una veu femenina, cridava la Flora, la minyona, i ella cantava».

– *A la contraportada dels discos s'anunciava que la sèrie continuaria amb més referències, però no en van sortir més. Per què?*

– «M'ho havia de pagar tot i sortia molt car. Vaig pensar que era millor fer cassetts i que si algú en volia ja me les demanaria».

“

Si necessitava
una veu femenina,
cridava la Flora,
la minyona

”

– El vostre segon disc era en català i els altres dos en castellà. Amb quin criteri optàveu per una llengua o per l'altra?

– «Primer les feia en castellà, perquè a la ràdio només es podia enraonar en castellà. Però després es va posar de moda el català i em va semblar que seria millor anar combinant els dos idiomes. Depenia de la inspiració que les cançons em sortissin en una llengua o en una altra. Algunes em quedaven més bé en una llengua i unes altres em quedaven més bé en l'altra. De fet, a les contracobertes del segon i el tercer discos s'anunciava que aniria alternant un disc en cadascuna d'aquestes llen-

gües. El que va passar, però, és que només van sortir aquests tres discos».

– *Un dels principals instruments que utilitzàveu era una guitarra elèctrica. Això devia sorprendre moltes persones.*

– «Sí. És veritat. En aquella època encara no se'n veien gaires. Només en portaven els grups de rock».

– *Us agradava el rock?*

– «No. Jo la feia servir perquè em permetia amplificar més bé el so, perquè la música de les cançons sonava més forta. La guitarra normal sonava molt fluixa als enregistraments».

– *Vós havíeu estudiat música?*

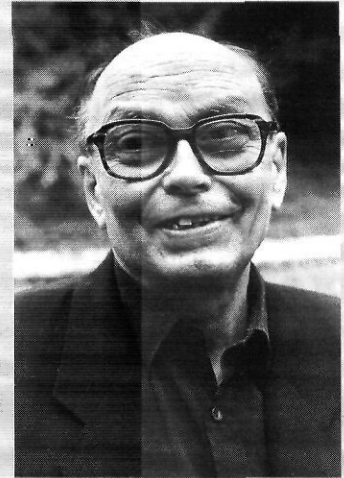
– «Sí. havia après composició al Seminari, on tocava d'amagat, a la nit».

– *El bisbe no us devia veure amb gaire bons ulls.*

– «No. En general, quan em vaig posar a cantar tampoc no se'm va entendre gaire en algun sector de l'Església. L'apostolat que jo feia es veia massa modern, potser revolucionari».

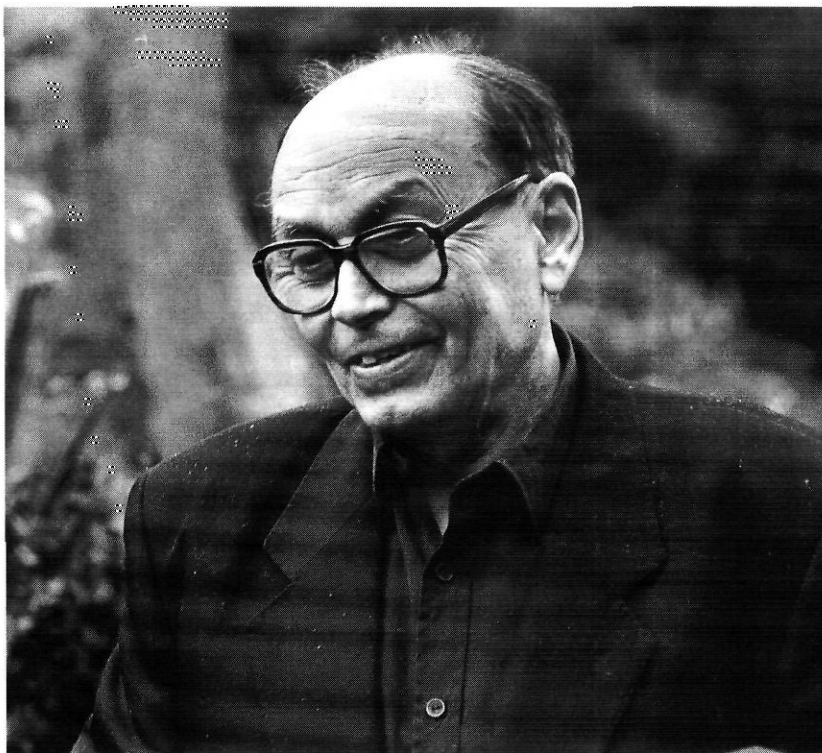
– *Algú ha dit que sou una mena de precursor del videoclip a les comarques gironines. Us ho considereu?*

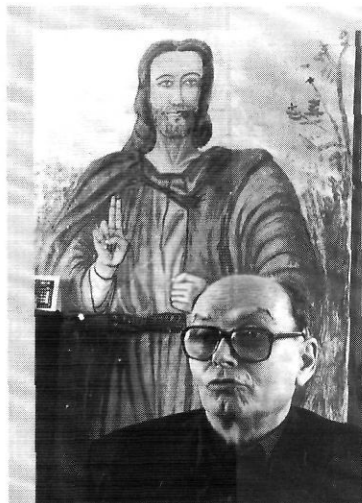
– «Jo el que havia intentat fer era filmar imatge per a les meves cançons amb una càmera de cinema de 16 mil·límetres. Vaig fer algunes proves, però se'm feia molt difícil compaginar la veu amb la imatge».

errante, Dios ayuda, Terrible i El Señor volverá, una peça del Pare Aimé Duval. Des d'aquesta època, ha enregistrat una trentena de cassetts o maquetes, de les quals fa còpies per als interessats.

Però el pare Mariver, mossèn Verdura, és conegut sobretot per les seves intervencions radiofòniques, que, segons explica Miquel Gil i Bonància al llibre *50 anys de Ràdio Girona*, va iniciar el 1949 en aquesta emissora, amb programes com *Vocación y progreso*, que s'anunciava a través d'unes postals que es van fer imprimir en aquell moment, o *Voces de un mundo mejor*. Més tard va passar a Ràdio Popular de Figueres, on va col·laborar desinteressadament durant 20 anys, de la mà del seu amic anglesenc mossèn Manuel Pont i Bosch –que li havia proporcionat moltes lletres de cançons–, el testimoni del qual, com el de la senyora Flora, minyona del Pare Mariver, ha estat imprescindible per a la realització d'aquesta entrevista, ja que lamentablement mossèn Verdura, a causa dels tres atacs de feridura que ha patit en els últims deu anys, ha perdut una part molt important de la seva bona memòria, i ha vist considerablement reduïdes capacitats bàsiques com les de llegir i escriure.

Ara tot sembla anacrònic a la seva casa parroquial de Santa Maria de Camós. El corrent elèctric, per exemple, hi funciona a 125 volts. Però fa 25 o 30 anys era al contrari. Mossèn Verdura, el pare Mariver, era un pioner que s'havia avançat al seu temps i que, amb el seu enginy d'afecionat a la tecnologia i els invents sofisticats, havia aconseguit confeccionar-se ell mateix instruments musicals aprofitant diferents elements. Quan enregistra els seus discos al petit estudi de la rectoria, cantava i alhora tocava la bateria, l'orgue, la guitarra elèctrica o el que fes falta.

No únicament ell feia ús, però, del seu estudi d'enregistrament, sinó que el posava a disposició de tots els músics i grups que el coneixien, sobretot del Pla de l'Estany. Músics com Miquel Xifra o conjunts com Esclops el van visitar per enregistrar-hi maquetes. La seva habilitat tècnica i la seva voluntat d'estar al corrent dels avenços tecnològics van fer que se'l respectés com un innovador en el seu temps, tal com el veuen avui per exemple músics de grups de rock com els de la banda banyolina Kitsch, una de les més prestigioses del rock cantat en català.

“

En aquella època,
només portaven
guitarra elèctrica
els grups de rock

”

– Una de les altres vostres aficions ha estat la pintura. També vai ser un dels primers a les comarques gironines a utilitzar les imatges pintades com a eines per a la catequesi?

– «M'agradava pintar quadres murals grans per a les esglésies. Hi representava imatges de l'Evangeli i les utilitzava per a les catequesis. Quan portava la parròquia de Sant Joan de les Pedreres, que és a prop de Banyoles, havia de dir missa en un garatge i com que al presbiteri no hi havia pintures, me les feia jo mateix».

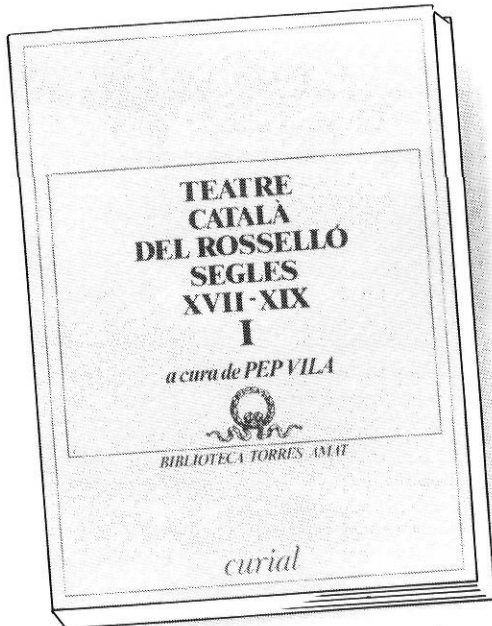
– Vós vai néixer a Calella, al Maresme, però aviat farà 40 anys que sou a la parròquia de Santa Maria de Camós. Us agrada més viure a Camós?

– «Sí. A Camós s'hi viu molt tranquil. Ara Calella ha canviat molt. Aquí s'hi està molt més bé. El que em molesta és queestic impedit per fer les coses que feia normalment. M'he ferit tres vegades i m'he pogut recuperar una mica les tres vegades. Però és empipat que la sang no et circuli bé».

curial edicions catalanes

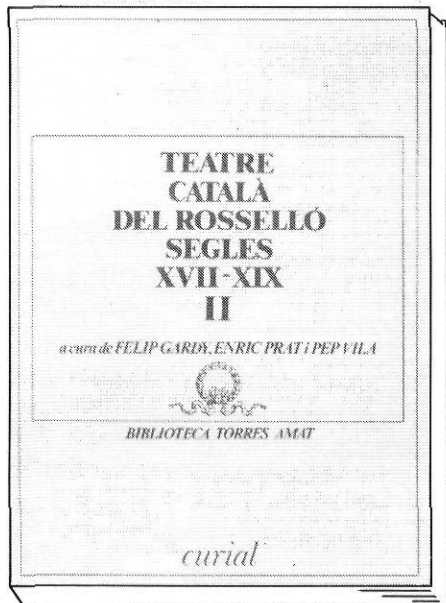
Teatre català del Rosselló Segles XVII-XIX

I

A cura de Pep Vila.

La Relació dramàtica de la nativitat del Fill de Déu i la Lloa per la comèdia del «Desdeny ab lo desdeny» eren fins ara dues obres inèdites i desconegudes, l'edició de les quals constitueix una nova aportació a l'estudi del nostre teatre barroc.

«Biblioteca Torres Amat», 7

II

A cura de Felip Gardy,
Enric Prat i Pep Vila.

Lo judici de Paris, pastor és una obra bilingüe catalano-occitana del segle XVIII (1730), anònima, de tema mitològic, conservada en un únic manuscrit de la Biblioteca Municipal de Montpeller.

«Biblioteca Torres Amat», 10

curial edicions catalanes

bruc, 144 - 08037 barcelona • t. 458 81 01 i 207 13 40